

Tizenkét percnyi foci kevés az üdvösséghez

2009 szeptember 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Talán sokan emlékeznek még kedves olvasóink közül Gary Linekernek az angol labdarúgó válogatott egykori nagyszerű csatárának örökbecsű mondására melyet az 1990-es vb eldöntése után tett, amikor Németország hatalmas küzdelemben tizenegyes rúgásokkal legyőzte Angliát...

Jelesül; „ A labdarúgás olyan játék ahol kétszer tizenegy ember küzd egymással a pályán és a végén mindig a németek nyernek!” Itt az id?, hogy az 1986-os világbajnokság gólkirályának kijelentését a magunk fájdalma szerint írjuk át: „ A labdarúgásban 22 ember játszik és a végén valahogy mindig a magyarok veszítenek!”

A szombat esti svédek elleni vb selejtező újra csak megerősítette –e kijelentés igazságát. Hiába volt a fogadkozás, hogy most aztán végre sikerül komoly csapatot tétmérkőzésen is legyőzni illetve hiába ment ki a Puskás Stadionba több mint negyvenezer mindenre elszánt szurkoló, ezúttal sem sikerült. Nem is sikerülhetett. Miért is? A válasz nagyon egyszerű. Az a csapat, amely hat meccs után 13 ponttal a pótselejtezőt érő második helyen áll, ráadásul a találkozó előtt négy pontot ver aktuális riválisára, nem léphet ilyen taktikával hazai pályán a zöld gyepre. Azt hiszem nem voltam egyedül, amikor megdöbbenésemnek adtam hangot az Erwin Koeman által megjelölt kezdő tizenegy áttekintése után. Hol van a csapatban a vérbeli góllövő csatár – gondoltam valószínűleg sok ezred magammal! Azt már a korábbi híradásokból tudni lehetett, hogy a Bajnokok Ligájába jutó Debrecen csatára, Rudolf Gergely a pénteki edzésen megsérült, pedig őt a kapitány a kezdőbe jelölte volna. De ez még nem indok arra, hogy igazi támadó nélkül álljunk fel egy olyan mérkőzésen, amikor egy esetleges győzelemmel végképp kiiktathattuk volna az egyik legnagyobb ellenlábast, jelesül a svédeket, akik hét pontos hátrányt már aligha dolgoztak volna le a hátralévő három meccsen.

Huszi Szabolcs már sokszor bebizonyította, hogy teljességgel alkalmatlan az előre tolt ék szerepkörét betölteni, és nemcsak azért mert középpályás, hanem alkata miatt is. Nem beszélve arról, hogy a magyar válogatottnak – érzésem szerint – egyáltalán nem fekszik az egy csatáros felállás, főleg nem akkor, ha az egy árva támadó mögött szerepet kapó középpályások közül nincs mindenki élete formájában, ahogy ezt láthattuk szombat este Hajnal és Gera esetében is, és ezt sajnos a klubcsapatokban mostanában nyújtott teljesítményük is elrevetítette. Abban igaza volt a holland szakvezetőnek, hogy a sérüléséből csak nemrégiben felépült Torghelle nem bír még kilencven percen keresztül egyedül birkózni a robusztus svéd védőkkel, de mondjuk Gera oldalán, felvállalva a kétcsatáros játékot, talán többre ment volna és Huszi is a saját posztján kaphatott volna szerepet.

Ebben a felállásban viszont nem is lehetett más a játék képe, mint amit 78 percen keresztül láthattunk, az már a szerencse dolga volt, hogy a vendégcsapat temérdek helyzetéből csupán egyet értékesített. Azért azt mindenképpen a kapitány javára kell írni, hogy a szünetben változtatott, beküldte a kispestiek egykori Sanyikáját, Huszit végre visszavezényelte a középpályára – ahová való – de Gerát továbbra is a pálya szélére kényszerítette,

ahol bizony a Fulham légiósa csak szenvedett továbbra is.

A csapat kétségkívül legjobbja, Dzsudzsák Balázs harcosságának köszönhetően szinte a semmiből jutott tizenegyeshez csapatunk, és amikor Huszti magabiztosan értékesítette a büntetőt ismét reménykedhettünk. Tulajdonképpen nekünk ezek után a döntetlen megfelelő eredmény lett volna, a csapat azonban vérszemet kapott és elkezdett gólra törően futballozni. Ez a mintegy tizenkét percnyi remek játék tőzbe hozta a közönséget, de sajnos az újabb gól megszerzéséhez nem volt elég. Persze ilyen rövid ideig tartó jó foci nagyon ritkán elég a sikerhez és ez most is bebizonyosodott.

Ami viszont a 94. percben történt abban benne volt a magyar futball minden szerencsétlensége. Valószínűleg nem mondok semmi újat azzal, hogy ilyen gólt csak és kizárólag mi magyarok vagyunk képesek kapni. Támadásban - ahelyett, hogy kapura lövéssel fejeznénk be az akciót - eladjuk a labdát, ebből indul az ellenfél, közben a jelzett három perc hosszabbítás letelik, de a bíró továbbengedi a játékot, az előre ívelt labdának a borzalmasan nehézkes és lassú Tímár aláfut, Ibrahimovic lövése még kijön az addig jól, sőt önfeláldozóan véd Babosról, de visszapattan a bosnyák-svéd támadóra, akiről a kapuba gurul. Ha ezt a szituációt nem látom, hanem valaki elmeséli, nem hiszem el és viccnek felfogva, jót nevetek rajta. Így viszont újabb magyar futballösszeomlásnak lehettünk szemtanúi ezen a kissé hűvös szeptemberi szombat estén.

Ennek ellenére még mindig a második helyen vagyunk a csoportban, tehát tulajdonképpen a sorsunk a saját kezünkben van. Ám most kétszer a portugálok ellen kell pályára lépni, akiket soha, még Puskásék vagy Alberték idejében sem vertünk meg hivatalos, országok közötti válogatott mérkőzésen. Ráadásul egy ilyen trauma után, amit ez a 94. percben kapott borzalmas gól okozott, ember legyen a talpán, aki képes feltüzelní a csapatot. Erwin Koeman 2011-ig teljes bizalmat kapott az MLSZ-től. Az ő feladata tehát, hogy tanuljon ebből a meccsből és még egyszer ne kövesse el az imént említett hibákat illetve, hogy kihozza a játékosokat abból a lelki gödörből ahova a szombati összecsapás 94. perce juttatta őket.

Ha viszont igaz az elején említett tétel és tényleg előre elrendeltetett a sorsunk, akkor úgyis minden mindegy...

Juhász Attila
Szerző a Flag Polgári Műhely tagja

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
